

Vasas Tamás
Még nem mentem el
(siralomtanulmányok)

a kábulat színei

ma egy sűrversbe törölközött az idő.
nem nevezném szendergésnek ezt az állapotot.
nem is szólítom meg. fekete álm marad, olyan álm,
ami csak idegen erő a szeretetiünk naprendszerében.
a gond pedig az, hogy a véletlen mosolygásaink
nyugtalanóságát már nem győzőm beletúrni
ezekbe az álmokba.

és olyan lettél te is, mint a vasárnaponként
élő hússá változó mirelit, gyorsan oldódsz
az emlékekben.

a mosolyod, az talán nem álm volt.

de csak ennyi.

virágföld

elmozdul –
végül mindig kitér –
bárhogy forgatom,
nem marad több,
mint hasznos nehezék;

egy elemző szöveg
kellemére települve
lassan romlik el.

a rom

*gyönyörű vár épült belőle.
apámmal ragasztottuk össze
tavalyi téglákból... mindenről
gondoskodtunk.*

*egy tollpibényit mozdítok rajta,
lassan történik minden.*

*név, ország, akarat;
a felhőkbe írja magát.*

penitencia nyomorban

*nem lehet már bűn a csavargás.
legalábbis nem nagyobb, mint lopni.
almát lopni vagy tejet. felfedezni valami
szentet abban a mély, vadállati dörmögésben,
ami áthatja a talaj szikárságát, a szél bizonytalan
mozdulatait. lassan mondani valamit magunkban –
elhibázott próbálkozások, égő lábjegyzetek...*

csak lássa meg valaki, hogy itt vagy.

pár csepp festék

*hálás téma ez az elmúlása;
a bomló vászonban csillogó
rétegek visszatekeredése.*

*felépül egy világos szín, majd
félénken megmutatja magát.*

elfojtott

benned ez az örület...

*egy lenyelhetetlen ostya
nyelve alatt.*

*a még kimondható szavak
gyilkos terményű ragjai
által –*

*nem férünk meg egymás
között, igaz.*

a gyilkos

*ereje teljében volt, bár nem
ismertem igazán.*

*legalábbis nem úgy, ahogy én valójában
szerettem volna, mielőtt megtörténik.*

*mert az a nagy valami végül
tényleg megtörtént.*

*(állítólag az öregeim szeméből
kiolvastott már számtalan
fáradtságos, letűnt
délutánt.)*

*és úgy emlékszem, egészen hazáig követett
azon a napon, amikor végre lőni mert.*